

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Dziecko, niezależnie od wieku: dziecko poczęte, noworodek, niemowlę, małe dziecko, uczeń itd., jest wartością samą w sobie. Zawsze jesteśmy dziećmi naszych rodziców, którzy otaczają nas opieką, akceptacją i miłością. Pierwszym środowiskiem zaspokojenia podstawowych potrzeb i rozwoju jest dom, a w miarę upływu czasu, staje się nim: szkoła, Kościół, instytucje państwowe. Specyfika psychofizyczna człowieka zakłada stopniowy, lecz nieustanny rozwój psychiczny, fizyczny, duchowy. Wartości, z jakimi człowiek spotyka się w dzieciństwie, rzutują na życie dorosłe. Odpowiedzialni rodzice znają i stosują zasady psychologii rozwojowej, aby mądrze towarzyszyć swoim dzieciom w procesie dorastania.

Dom rodzinny jest pierwszym miejscem, w którym dziecko spotyka się z wiarą. Z sakramentu małżeństwa wynika, że małżonkowie są zobowiązani do wychowania dzieci w wierze i do wykazywania troski o rozwój tej wiary. Dzieci, wychowując się w rodzinie w atmosferze miłości, szacunku i w wierze, uczą się dorosłego życia.

Mały człowiek nie jest w stanie sam o siebie zadbać, dlatego konieczna jest jego ochrona. W domu rodzinnym dziecko czuje się bezpieczne. Dorosły człowiek, czuje się bezpieczny i szczęśliwy, jeśli jest pojednany z Bogiem.

Jesteśmy dziećmi Boga, i to przez całe życie, on nas stworzył, dał nam naturalnych rodziców, dokonał zbawienia i zaprasza nas do wieczności.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. A. Frączek, *Rany Julek. O tym jak Julian Tuwim został poetą*, Wydawnictwo Literatura, Łódź 2013, s. 35.

Wstęp

Rany Julek. O tym jak Julian Tuwim został poetą autorstwa Agnieszki Frączek to napisana ciekawym językiem barwna historia życia Juliana Tuwima. Dodatkowym walorem tej publikacji jest to, że autorka zamieściła w niej także wiersze i żarty. Każdy mały urwis z przyjemnością przeczyta tę lekturę. Przy okazji dowie się, że z małego rozrabiaki może wyrosnąć naukowiec, pisarz, polityk itd.

Agnieszka Frączek to doktor habilitowana językoznawstwa, germanistka i leksykograf. Pracuje na Uniwersytecie Warszawskim. Znakiem rozpoznawczym jej książek dla dzieci jest

popularyzacja wiedzy o współczesnej polszczyźnie. Pisze o homonimach, frazeologizmach, przysłowiach, błędach językowych. Wydała serię książek logopedycznych.

Cytat

„Tuwim przez całe dorosłe życie tęsknił za inowłodzkimi psotami, za tamtą beztroską, zapachem łąk, jabłkowitym grzbietem ulubionej kobyłki i smakiem ziemniaków. Tęsknił podczas wieloletniego pobytu w Nowym Jorku i później, kiedy wiosną 1946 roku wrócił do Polski i zamieszkał w Warszawie. „Lata inowłodzkie – to lata najszcześniejsze”, pisał we wspomnieniach. Inowłodzkie klimaty przewijają się zresztą nie tylko we wspomnieniach Tuwima, łatwo je odkryć także w poezji – i tej dla dzieci, i tej dla dorosłych. Poeta nie zawsze pisał o Inowłodzu wprost, nie zawsze wymieniał jego nazwę. Ale to na pewno tam, nie gdzie indziej, tylko właśnie na inowłodzkiej łące leżał sobie Dyzio marzyciel i obserwował obłoczki z waniliowego kremu...”

Podsumowanie

Julian Tuwim z rozrzewnieniem wspominał swoje dzieciństwo i młodość. Pisał: „Lata inowłodzkie – to lata najszcześniejsze”. Widać, jak silnie wspomnienia przynależą do ludzkiej natury. Kiedy człowiek jest już starszy, poznaje własną osobowość przez sięganie do przeżyć z dzieciństwa. Nie da się bowiem oddzielić wczesnych lat życia od późniejszych. Pomiędzy dzieciństwem a wiekiem dojrzewania trwa ciągłość biologiczna i emocjonalna.